

Круковский са превива....

— Е, защо ти мълчишь. Искаш ли?

— Нецж....

— А азъ все пакъ ще да та поставя....

— А тогава кой ще да ви слугува.... Кой?

— Е, махни се страхливице!....

И опастливениятъ съ позволенieto да си отиде отъ опасното мѣсто, Круковский бързо се махнуваше отъ тамъ.

XXV.

Приготовленията за походътъ задъ балканитъ*) вървяхъ безпрѣстанно. Отъ деньтъ на завземанieto на Плевенъ до деньтъ на излизанieto, дивизията не отпочива. Приготовлявахъ и чистяхъ пушкитъ, закупувахъ венчето дървено масло (зехтинъ) за това.... Пушкитъ кривки никждѣ не са пригодявахъ, дойде на умътъ на Скобелева блѣтящата мисль да въоръжи поне единъ батальонъ съ прѣвъсходни Пибоди-Мартини, които въ мпожество са намирахъ въ арсеналътъ на Плевенъ.

Азъ помня, каква гюрулгия подигна това въ пѣкои кръгове.

— Това е позоръ! викахъ тамъ. Русската армия да се въоръжава съ турски пушки.

Скобелевъ ги слушаше и съвършено спокойно въоръжаваше стрѣлцитъ на Углицкиятъ полкъ.

— Ако да имаше достатъчно артиллерийски снаряди, азъ и артиллерията си щѣхъ да снабдя съ турекитъ топове. Азъ не считамъ за позоръ да отнемъ отъ неприятельтъ това, което у него е по добро. Всичкиятъ въпросъ е въ това, за да му направимъ по голѣма вреда.

Тогава вий и подъ турекитъ знамена ще отидите? забѣлжвахъ му.

— Нѣма какво да се каже, хубаво сравнение.... Белкимъ съ знамената са биятъ, белкимъ знамената сж оръжне?.....

— Въ историята не е имало примѣръ.....

— Е, това вий лъжите, и той тутакси поставяше цѣлъ редъ доказателства на това че великиятъ пълководци прибѣгвахъ къмъ това сръдство.... Ний нѣмаме, ще вземемъ отъ неприятельтъ. Ако у насъ, да прѣдположимъ, не до-

*) Азъ не разказвамъ тукъ всичкитъ епизоди на това достопамятно прѣмилавание; на него сж посветени двадесать и петъ глави изъ втория томъ „Годъ войны.“